

Sygn. akt VI GC 1081/17/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lutego 2019 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: sekretarz sądowy Monika Kucharczyk

po rozpoznaniu w dniu 29 stycznia 2019 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

S. H.

przeciwko:

Towarzystwo (...) S.A. w W.

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powoda S. H. kwotę 8 728,08 zł (osiem tysięcy siedemset dwadzieścia osiem złotych osiem groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 5 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty;
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3 254,00 zł (trzy tysiące dwieście pięćdziesiąt cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 1081/17/3

UZASADNIENIE

Powód S. H. pozwem z dnia 10 kwietnia 2017 roku wniósł o zasądzenie od pozwanej Towarzystwa (...) S.A. w W. kwoty 8 728,08 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 5 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty, oraz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu powód wskazał, że wskutek zdarzenia z dnia 5 maja 2016 r., uległ uszkodzeniu samochód marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) 3EX3 stanowiący własność poszkodowanej A. J.. Ubezpieczycielem od odpowiedzialności cywilnej sprawcy kolizji drogowej była pozwana. W związku z zaistniałą szkodą poszkodowana wynajęła samochód zastępczy od powoda, za co powód wystawił fakturę VAT na kwotę 6 875,70. Uzasadniony okres najmu trwał 43 dni. Pozwana odmówiła wypłaty odszkodowania z tytułu wynajmu samochodu zastępczego tytułem najmu pojazdu zastępczego, holowania, parkowania oraz przygotowania do oględzin. Powód domaga się wypłaty odszkodowania tytułem zwrotu kosztów związanych z najmem samochodu zastępczego, parkowaniem, holowaniem i przygotowaniem samochodu do oględzin na łączną kwotę 8 728,08 zł, co potwierdzają wystawione przez powoda faktury VAT. Powód wskazał, iż zainicjował negocjacje ugodowe z pozwaną, jednak nie doszły one do skutku.

W dniu 16 czerwca 2017 roku Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy wydał w sprawie VI GNc 1295/17 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwana Towarzystwo (...) S.A. w W. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, domagając się oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwana podniosła, że w związku z zaistniałym zdarzeniem z dnia 5 maja 2016 r. pozwana przeprowadziła postępowanie likwidacyjne, w celu ustalenia okoliczności zdarzenia, rozmiaru szkody oraz zakresu odpowiedzialności pozwanej. W rezultacie pozwana odmówiła wypłaty odszkodowania w zakresie refundacji kosztów najmu pojazdu zastępczego, holowania, parkowania oraz przygotowania oględzin wskazując, że koszty te mnie pozostają w związku przyczynowym ze szkoda.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 5 maja 2016 r., uległ uszkodzeniu samochód marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) 3EX3 stanowiący własność poszkodowanej A. J.. Ubezpieczycielem od odpowiedzialności cywilnej sprawcy kolizji drogowej była pozwana.

Dowód: akta szkody (k. 64-181), akta szkody na płycie CD (k. 205).

W związku z zaistniałą w dniu 6 maja 2016 r. szkodą w dniu 18 czerwca 2016 r. powód wystawił na poszkodowaną fakturę VAT na kwotę 708,48 zł tytułem kosztów związanych z holowaniem uszkodzonego pojazdu oraz fakturę VAT (...) tytułem parkowania wraku na kwotę 1.033,20 zł. W dniu 6 maja 2016 r. powód zawarł z poszkodowaną umowę najmu pojazdu zastępczego marki F. (...). Przedmiotowy samochód poszkodowana wynajmowała w okresie od 6 maja 2016 r. do dnia 17 maja 2016 r. Następnie umową z dnia 17 maja 2016 r. poszkodowana wynajęła od powoda samochód Skoda O. K., z którego korzystała w okresie od dnia 17 maja 2016 r. do dnia 18 czerwca 2016 r. Samochody były wynajmowane w związku ze zdarzeniem objętym odpowiedzialnością cywilną pozwanej. Tytułem najmu w/w pojazdów powód wystawił na rzecz poszkodowanej dnia 12 września 2016 r. fakturę VAT opiewającą na kwotę 6 875,70 zł brutto.

Dowód: umowy najmu (k. 16-17), faktury VAT (k. 20, 21, 22), umowa zlecenia (k. 18), oświadczenie najemcy (k. 19).

W dniu 6 maja 2016 r. poszkodowana i powód zawarli umowę cesji wierzytelności zgodnie, z którą cedent przelał na cesjonariusza swoją wierzytelność – pełne odszkodowanie w związku ze szkodą objętą niniejszym postępowaniem.

Dowód: pełnomocnictwo wraz z umową cesji (k. 15).

Decyzją z dnia 27 maja 2016 r. pozwana przyznała odszkodowanie w związku ze szkoda całkowitą w pojeździe należącym do poszkodowanej. Następnie decyzją z dnia 28 czerwca 2016 r. odmówił wypłaty odszkodowania tytułem zwrotu kosztów najmu samochodu zastępczego, holowania, parkowania pojazdu, jego przygotowania do oględzin albowiem samochód posiadał uszkodzenia niezwiązane ze szkodą, kwalifikujące go jako samochód niejezdny. w wysokości 2.380 zł netto, weryfikując dobową stawkę najmu do kwoty 170 zł netto oraz okres najmu do 14 dni.

Dowód: decyzje pozwanej (k. 8, 9), wycena (k. 11-14).

Przed szkodą samochód był sprawny przed kolizją. Poszkodowani stale go używali. Mógł posiadać rysy na zderzaku, jednak był sprawny technicznie. Poszkodowana potrzebowała samochodu do codziennego użytkowania. Poszkodowani korzystali z samochodu zastępczego od 6 maja do 18 czerwca 2016 r. Strony ustaliły stawkę najmu na kwotę 130 zł za dobę. Likwidacja szkody trwała długo. Wrak samochodu poszkodowanej został sprzedany przez platformę ubezpieczyciela.

Dowód: zeznania świadka A. J. (k. 201-202).

Dalsza eksploatacja bezpośrednio po kolizji była niemożliwa. Przedstawione w aktach sprawy materiały nie wskazują, by samochód poszkodowanej przed kolizją z dnia 6 maja 2016 r. był niesprawny. W zakresie stawki za holowanie, biegły wskazał, iż cena powoda mieści się w granicach cen stosowanych przez inne podmioty. W zakresie kosztów przechowywania wraku uszkodzonego pojazdu biegły wskazał, iż stawka przyjęta przez powoda mieści się w dolnej granicy ustalonych stawek za parking. W zakresie dobowej stawki za najem w kwocie 130 zł netto w ocenie biegłego nie jest zawyżona i mieści się w ustalonych stawkach najmu. Biegły nadto wskazał, iż w zakresie przygotowania samochodu do oględzin ustalona stawka za roboczogodzinę w kwocie 90 zł jest niższa niż stawka stosowana przez nieautoryzowane warsztaty blacharsko-lakiernicze. Biegły wskazał, iż część uszkodzeń może nie pochodzić z kolizji z dnia 6 maja 2016 r., jednak nie miały wpływu na jezdność samochodu. Pozwana w kalkulacji uwzględniła uszkodzone elementy niezwiązane ze zdarzeniem, które rzeczoznawca wyszczególnił w swej opinii.

Dowód: opinia biegłego sądowego M. G. (k. 215-224), ustna opinia uzupełniająca biegłego sądowego M. G. (k. 256-257), cenniki (k. 17-18, 50-53).

Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne oparto dokumenty, które pod względem treści i formy nie budziły wątpliwości Sądu, a ich moc nie została skutecznie podważona.

Sąd uwzględnił również zeznania świadka w osobie A. J., którym w ocenie Sądu należało dać wiarę, jako że w sposób spójny przedstawiały okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, które znalazły swój wyraz w wyżej ustalonym stanie faktycznym.

Ustalając stan faktyczny sprawy Sąd oparł ustalenia na treści opinii biegłego z zakresu techniki motoryzacyjnej M. G.. Należy zauważyć, że biegły dysponuje odpowiednią wiedzą dla sporządzenia przedmiotowej opinii. Sąd nie miał zatem żadnych zastrzeżeń do metody jej opracowania. Przedmiotowa opinia jest rzetelna, fachowa i czyniła zadość postawionej tezie dowodowej. Wnioski końcowe wynikające z opinii zostały sformułowane w sposób jednoznaczny, kategoriyczny i zostały należycie umotywowane. Opinia pierwotna biegłego wobec zastrzeżeń strony pozwanej była uzupełniana przez biegłego, i nie została przez żadną ze stron podważona, pomimo zakreślenia przez Sąd stosownego terminu po temu.

Sąd oddalił wniosek o dowód z zeznań świadka D. J., albowiem nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jest bardzo obszerny, nadto zeznania świadka A. J. w sposób wystarczający opisują przebieg zdarzenia oraz jego skutków.

Sąd oddalił wniosek o dowód z innego biegłego na okoliczność kosztów naprawy uszkodzeń niezwiązanych z przedmiotową szkodą, ponieważ dowód nie miał znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie i nie było to przedmiotem niniejszego postępowania.

Sąd zważył, co następuje.

Roszczenie pozwu okazało się uzasadnione w całości.

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Przy tym §4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikiłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków.

Zgodnie z art. 436 § 2 k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Przy ustalaniu odpowiedzialności z tytułu czynów niedozwolonych znajdują zastosowanie przepisy ogólne dotyczące związku przyczynowego, szkody i sposobów jej naprawienia (art. 361-363 k.c.). W myśl art. 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.).

Strona pozwana odmówiła wypłaty odszkodowania tytułem najmu pojazdu zastępczego, holowania oraz przechowywania na parkingu wraku samochodu poszkodowanej wskazując, iż odszkodowanie nie należy się z uwagi na fakt, iż samochód przed zaistnieniem szkody nie nadawał się do jazdy.

Należy wskazać, że na dłużniku ciąży obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Nie jest celowe nadmierne rozszerzanie odpowiedzialności odszkodowawczej i w konsekwencji - gwarancyjnej ubezpieczyciela (uchwała SN z dnia 17.11.2011 r., akt III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28, LEX nr 1011468).

Mając na uwadze wyniki przeprowadzonego postępowania, Sąd uznał, że podziela zapatrywania biegłego sądowego M. G. wyrażone w opinii głównej i uzupełniającej. Zarówno z jego opinii jak i zeznań świadka wynika, że przed kolizją samochód poszkodowanej był sprawny. Biegły wskazał, iż pozwana uwzględniła w kalkulacji uszkodzenia, które rzeczoznawca ustalił jako pochodzące sprzed kolizji, po czym sama sobie zaprzeczyła, twierdząc, iż nie należy się poszkodowanym samochód zastępczy oraz zwrot kosztów holowania i przechowywania wraku należącego do poszkodowanej, mimo iż za uszkodzenia, które były podstawą odmowy wypłaty odszkodowanie.

Biegły w swej opinii stwierdził, że samo uszkodzenie belki poprzecznej jest podstawą do wyłączenia samochodu z ruchu pojazdów i samochód winien być holowany. Z ustaleń biegłego wynika, iż przed kolizją z dnia 6 maja 2016 r. samochód był sprawny technicznie. Stwierdził biegły w opinii również, że część uszkodzeń mogła pochodzić sprzed szkody, ale nie z ich powodu za zasadne należy uznać koszty najmu pojazdu oraz holowania i parkowania. Nadto biegły ustalił, iż wskazana przez stronę powodową w fakturach nr (...) stawka dobowo najmu oraz koszty holowania, parkingu i przygotowania pojazdu do oględzin nie są wygórowane i zgodne ze średnimi cenami stosowanymi na rynku.

Przedmiotem niniejszego postępowania nie była wysokość odszkodowania z tytułu uszkodzeń pojazdu, zatem nie było potrzeby ustalać jaką ewentualnie wartość miały inne uszkodzenia

Zatem biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powoda roszczenie za zasadne w całości i w związku z tym w punkcie 1 wyroku zasądzone od pozwanej na rzecz powoda kwotę 8 728,08 zł.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 817 k.c. Zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Jak wynika z § 2 gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził ustawowe odsetki liczone od dnia 5 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty.

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie 2 wyroku na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego

dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na łączną kwotę kosztów postępowania złożyły się kwoty: 437 złotych tytułem opłaty od pozwu, 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, 1.000 zł tytułem uiszczonej zaliczki na poczet sporządzenia opinii przez biegłego sądowego, 1.800 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalona zgodnie z § 2 pkt. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych co daje łączną kwotę 3 254 zł.

SSR Jolanta Brzęk